Dosarul nr. 1ra-677/2015

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIŢIE

DECIZIE

27 mai 2015 *mun. Chişinău*

Colegiul penal în următoarea componenţă:
Preşedinte Gordilă Nicolae
Judecători Covalenco Elena
Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Creciun Natalia în numele inculpatului Oprea Serghei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 20 februarie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Oprea Serghei Dmitri, *născut la 13 octombrie 1970, originar din s. Sadova r-nul Călăraşi, domiciliat or. Călăraşi str. Gr. Ureche, 76*

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanţă: 30.07.2014-30.10.2014*
2. *instanţa de apel: 26.11.2014-20.02.2015*
3. *instanţa de recurs: 14.05.2015 - 27.05.2015*

A CONSTATAT:

1. Prin sentinţa Judecătoriei Călăraşi din 30 octombrie 2014, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Oprea Serghei Dmitri, a fost condamnat în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 82 Cod penal, la 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis şi cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În baza art. 85, 84 alin. (2) Cod penal, i-a fost stabilit pedeapsa definitivă pentru cumul parţial de sentinţe, 3 ani 2 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani şi amendă în mărime de 300 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 6.000 lei. Fiind dispusă executarea separată a pedepsei cu închisoare şi a pedepsei cu amendă.

2. Potrivit sentinţei, instanţa de fond a constatat că, Oprea S., la data de 17 octombrie 2013, în jurul orei 12.30, conducând automobilul de model „Volkswagen Caddy" cu n/î NS AK 051, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17.12.2013, încălcind prevederile art. 14 lit. (a) din Regulamentului Circulaţiei Rutiere, conform căruia conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă în stare de ebrietate, sub influenţa drogurilor sau altor substanţe contraindicate, sub influenţa preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacţiei, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de

natură să-i afecteze capacitatea de conducere, a fost implicat în comiterea unui accident rutier pe str. Frunze din or. Călăraşi şi fiind stopat de către colaboratorul IP Călăraşi, care a suspectat că ultimul conduce mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică, şi care acționând în baza pct. 6.5.5 al Regulamentului cu privire la serviciul de patrulare rutieră al poliţiei rutiere a MAI al RM, aprobat prin Ordinul nr. 45 din 19.02.2002, care stipulează că colaboratorii poliţiei sunt obligaţi să înlăture de la conducere conducătorii mijloacelor de transport, faţă de care există temei de a presupune că se află în stare de ebrietate şi să-i supună în modul stabilit de lege examinării medicale, i-a fost propus să fie supus testării alcoolscopice şi examinării medicale pentru constatarea faptului de consumare a alcoolului, în vederea stabilirii stării de ebrietate şi naturii ei, la ce ultimul a refuzat categoric şi s-a împotrivit de a fi supus examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanţa de fond a calificat *de drept* fapta inculpatului în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal şi anume *refuzul, împotrivirea şi eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei, sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.*

3. Sentinţa a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate din cele prevăzute la sancţiunea art. 264^1 alin. (4) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că, la aplicarea pedepsei instanţa de judecată nu a ţinut cont de circumstanţele cauzei şi anume că a recunoscu vina, se căieşte sincer, lucrează şi este unicul întreţinător al familiei, are doi copii minori la întreţinere şi educaţie, sancţiunea infracţiunii imputate prevede ca pedepse alternative şi amendă, şi muncă neremunerată în folosul comunităţii, însă în opinia inculpatului pedeapsa aplicată lui cu închisoare este prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 20 februarie 2015, a fost admis apelul declarat, fiind casată parţial sentinţa în partea pedepsei şi pronunţată în partea respectivă o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care Oprea S. a fost condamnat în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364^1 alin. (8) Cod de procedură penală, la 8 luni închisoare.

Conform art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentinţe i s-a adăugat în întregime la pedeapsa stabilită partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013, fiindu-i stabilit definitiv pedeapsă 3 ani 2 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanţa de apel a considerat că, la soluţionarea chestiunii privind individualizarea pedepsei, prima instanţă nu a acordat deplină eficienţă prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal.

Astfel, instanţa de apel a menţionat că, fiind soluţionată chestiunea cu privire la măsura de pedeapsă de către prima instanţă, greşit s-a invocat starea de recidivă, fiind aplicate prevederile art. 82 Cod penal şi stabilită pedeapsă cu închisoare pe un

termen de 2 ani, în pofida faptului că sancţiunea art. 264[1] alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de până la 1 an. Totodată, instanţa de apel a menţionat că inculpatul anterior a fost condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei, iar potrivit art. 34 alin. (5) lit. e) Cod penal, la stabilirea stării de recidivă nu se ţine cont de aceste antecedentele penale.

La fel, instanţa de apel a menţionat că, prima instanţă greşit a stabilit şi tipul penitenciarului de tip închis, deoarece nu sânt întrunite condiţiile prevăzute de art. 72 alin. (4) Cod penal, în prezenta speţă.

În astfel de împrejurări, instanţa de apel a conchis de a interveni în sentinţă, în partea pedepsei, deoarece a fost aplicată de către prima instanţă în alte limite decât cele prevăzute de lege.

Soluţionând chestiunea cu privire la pedeapsă, instanţa de apel a ţinut cont că inculpatul se caracterizează satisfăcător, a recunoscut vinovăţia şi are la întreţinere şi educaţie 2 copii minori, precum şi acel fapt că anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracţiunii similare.

Pe această linie de considerente, în opinia instanţei de apel scopul pedepsei se va obţine prin stabilirea pedepsei cu închisoare, fiind aplicate prevederile art. 85 Cod penal, dat fiind că există cazul unui cumul de sentinţe.

S-a reţinut de către instanţa de apel şi acel fapt, că inculpatul a săvârşit infracţiunea intenţionată în termenul de probă fixat prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013, şi în asemenea circumstanţe potrivit art. 90 alin. (10) Cod penal, se stabileşte pedeapsa definitivă prin cumul de sentinţe, în condiţiile articolului 85 Cod penal.

De asemenea, s-a reţinut şi faptul că amenda în mărime de 6.000 lei, aplicată prin sentinţa anterioară, a fost achitată, fapt ce determină neaplicarea ei.

Urmare a considerentelor expuse, instanţa de apel a concluzionat că nu există motive întemeiate pentru aplicarea pedepsei neprivative de libertate inculpatului.

6. Decizia instanţei de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Creciun Natalia în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă neprivativă de libertate.

În susţinerea poziţiei sale, recurentul a invocat că:

- instanţa de apel nu s-a expus asupra argumentelor invocate de inculpat în apelul său în privinţa stării materiale dificile şi anume familia sa are încheiate două contracte de credit pentru sume mari, fiindu-i gajată casa şi mai are la întreţinere 2 copii minori. Privarea de libertate a inculpatului va constitui pentru soţia acestuia o povară enormă pentru rambursarea creditelor şi întreţinerea familiei. În opinia apărării aceste circumstanţe pot fi considerate ca excepţionale, astfel inculpatului ar fi posibil de a-i aplica pedeapsă prin prisma art. 79 Cod penal, fără al priva pe ultimul de libertate;

- alte argumente ce ar justifica aplicarea în privinţa inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate sunt: achitarea amenzii aplicată anterior prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17.12.2013, caracteristica pozitivă a inculpatului, faptul că

are loc permanent de trai, are la întreţinere doi copii minori; a recunoscut integral vina, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, căinţa sinceră de cele întâmplate.

În drept, recurentul îşi întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^1) Cod de procedură penală, procurorul a depus referinţă privind opinia sa asupra recursului declarat, considerând că urmează a fi respins ca inadmisibil, deoarece criticile formulate în recurs nu conţin indici a unor erori de drept şi care de fapt au format obiect de studiu la judecarea cauzei în instanţa de apel şi cărora instanţa le-a dat o motivare corespunzătoare.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanţei de apel, fără citarea părţilor, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilităţii acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În recursul declarat în prezenta cauză, apărătorul invocă ca temei de casare a hotărârii instanţei de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală şi anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia.* Totodată, reieşind din cuprinsul recursului, autorul acestuia, critică soluţia instanţei de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, mai exact nu este de acord cu aplicarea pedepsei cu închisoare şi executarea ei reală, solicitând aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă neprivativă de libertate, astfel apărătorul semnalează şi temeiul pentru recurs stipulat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică s-*au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În acelaşi timp, Colegiul penal constată că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanţele de judecată şi nici încadrarea juridică a acţiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Analizând circumstanţele şi materialele cauzei, în raport cu temeiurile invocate pentru recurs, Colegiului consideră că, în prezenta speţa nici unul din ele nu şi-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanţa de apel şi-a motivat just soluţia adoptată, acordând deplină eficienţă prevederilor art. 61, 75 şi 85 Cod penal la soluţionarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privinţa inculpatului, stabilită conform sancţiunii articolului 264^1 alin. (4) Cod penal şi prevederile art. 364^1 alin. (8) Cod de procedură penală.

Aşadar, cu privire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală şi semnalat de recurent, Colegiul penal statuează că, în cazul săvârşirii unei infracţiuni instanţa de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acţiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care

a comis această infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării operaţiunii respective, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa de recurs menţionează că, sancţiunea art. 264^1 alin. (4) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 700 la 800 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an.

La cauza supusă judecării, Colegiul penal reţine că, inculpatul până la începerea cercetării judecătoreşti a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 83). Prin urmare, solicitarea inculpatului a fost admisă şi cauza a fost examinată în conformitate cu prevederile art. 364^1 Cod de procedură penală, iar potrivit alin. (8) al aceluiaşi Cod, ultimul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii şi de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei (art. 75 CP), o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Concluzia instanţei cu privire la aplicarea unei pedepse mai aspre urmează a fi motivată.

Revenind la prezenta speţă, Colegiul atestă că, de către instanţa de apel inculpatul a fost condamnat în baza art. 264^1 alin. (4) Cod penal, aplicând şi prevederile art. 364^1 alin. (8) Cod de procedură penală, la 8 luni închisoare. Iar conform art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentinţe inculpatului i-a fost adăugată în întregime la pedeapsa stabilită, partea neexecutată a pedepsei numite prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 3 ani şi 2 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Reieşind din textul hotărârii atacate, se reţine faptul luării în consideraţie a recunoaşterii vinovăţiei de către inculpat, întreţinerea a 2 copii minori, caracteristica satisfăcătoare, însă deoarece anterior a fost condamnat pentru infracţiune similară şi a săvârșit o altă infracţiune intenţionată în termenul de probă fixat prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013, Colegiul statuează că, instanţa de apel corect a conchis că nu sunt motive pentru aplicarea pedepsei neprivative de liberate.

Mai mult ca atât, conform prevederilor art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârșește în termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art. 85 al aceluiaşi Cod.

Subsidiar, la concluziile instanţei de apel privind stabilirea inculpatului a pedepsei cu închisoare şi executare reală a cesteia, Colegiul menţionează că, reieşind din lucrările dosarului, anterior prin sentinţa Judecătoriei Buiucani mun. Chişinău din 07 decembrie 2011, Oprea S. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiţionat pe un termen de probă de 2 ani. Ulterior, acesta în termenul de probă, săvârșește o altă infracţiune şi prin sentinţa Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013 este condamnat în baza art. 264^1 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unităţi convenţionale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani şi în baza art. 85 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă amendă 300 unităţi convenţionale şi 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, iar potrivit art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare fiind iarăşi suspendată pe un termen de probă de 2 ani. Deci, instanţa de recurs constată că inculpatului, în ambele cazuri de condamnare mai sus enunţate, i-a fost acordată posibilitate de a se corecta şi nu a admite în viitor comiterea altor infracţiuni, însă acesta nu şi-a făcut concluziile necesare şi a săvârșit alte infracţiuni. Astfel, Colegiul concluzionează că pedepsele neprivative de libertate, în privinţa inculpatului nu-şi ating scopul de prevenirea săvârșirii de noi infracţiuni de către ultimul şi în acest caz urmează a-i fi aplicată pedeapsa cea mai aspră din cele prevăzute de sancţiunea infracţiunii imputate, adică pedeapsa cu închisoare şi executare reală.

Având în vedere împrejurările menţionate, Colegiul penal consideră că, termenul pedepsei stabilit inculpatului de către instanţa de apel şi modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina ultimului, a fost individualizată corect şi în aşa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracţiuni.

Referitor, la argumentul apărătorului precum că în prezenta speţă ținând cont de situaţia materială precară a familiei inculpatului, care poate fi considerată ca excepţională, în privinţa inculpatului poate fi aplicat şi art. 79 Cod penal, Colegiul îl consideră neîntemeiat, deoarece acest argument a fost invocat abia la etapa recursului ordinar, fără a fi propus pentru discuţie în instanţele ierarhic inferioare, ceea ce este inacceptabil reieşind din prevederile art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, unde este stipulat că *temeiurile menţionate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanţa de apel.*

În spiritul prevederilor art. 79 Cod penal, se înţelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracţională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanţe, particularităţi, împrejurări, situaţii sau

stări de lucruri, care constituie excepţie de la starea obişnuită a lor ori a personalităţii inculpatului. Faptul că inculpatul are la întreţinere 2 copii minori şi casa gajată, pentru că are încheiate 2 contracte de credit, ce au fost parţial rambursate, precum rezultă din actele anexate la materialele cauzei, în opinia instanţei de recurs, acestea nu constituie circumstanţe excepţionale, însă nişte împrejurări obişnuite, adică ele predomină şi caracterizează majoritatea cetăţenilor şi nu pot fi considerate ca excepţionale.

În acest context, Colegiul remarcă, reieşind din Hotărîrea Plenului CSJ a RM, nr. 8 din 11.11.2013, *Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*, că în calitate de circumstanţe excepţionale, instanţa urmează să stabilească astfel de împrejurări care micşorează esenţial gravitatea faptei şi a consecinţelor ei, precum şi date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate – I, II (persoana cu dezabilități severe şi accentuate), merite deosebite faţă de societate, alte circumstanţe de importanţă majoră).

Nu poate fi reţinut nici argumentul invocat de recurent precum că, inculpatul se caracterizează pozitiv, deoarece reieșind din caracteristica anexată la dosar (f.d. 31) se menţionează că inculpatul anterior a fost condamnat, nu este angajat în câmpul muncii, ocazional consumă băuturi alcoolice şi la IP Călăraşi au parvenit plângeri din partea cetăţenilor în privinţa lui Oprea S.

La fel, nu pot fi reţinute de către Colegiu nici alegaţiile recurentului privind reţinerea la stabilirea pedepsei a faptului recunoaşterii vinovăţiei de către inculpat, care a atras incidenţa procedurii simplificate, examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, deoarece faptul dat nu poate fi valorificat ca o circumstanţă atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) Cod penal, ceea ce ar însemna că aceleiaşi situaţii de drept să i se acorde o dublă valenţă juridică (fapt prevăzut la pct. 35 din Hotărîrea Plenului CSJ a RM, nr. 13 din 16.12.2013, *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364[1] CPP de către instanţele judecătoreşti*).

Cu referire la temeiul pentru recurs, invocat de recurent – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia,* stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menţionează că, poate fi aplicat în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Este necesar ca hotărârea pronunţată să fie motivată atât în fapt, cât şi în drept.

Lecturând textul deciziei atacate în coraport cu circumstanţele prezentei cauze, Colegiul apreciază că, instanţa de apel şi-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt şi de drept care au dus, la caz, la adoptarea unei soluţii corecte.

Având ca suport cele expuse, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept invocate şi semnalate de către recurent, şi nu sânt temeiuri de casare a soluţiei adoptate, fiindcă hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Prin urmare, se impune soluţia inadmisibilităţii recursului ordinar declarat de avocatul Creciun Natalia în numele inculpatului, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Creciun Natalia în numele inculpatului Oprea Serghei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 20 februarie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Oprea Serghei Dmitri**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunţată integral la data de 17 iunie 2015.

Preşedinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie